

РЕШЕНИЕ

№ 5102

гр. София, 05.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 11.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **2510** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на П. А. П., подадена чрез пълномощник – адв.А. Т. от САК, срещу Решение № 1040-21-128/11.02.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което са потвърдени Разпореждане № 213-00-1605-32/ 02.12.2019 г., постановено на основание чл. 54ж, ал.2, т. 1 КСО, Разпореждане № 213-00-1605-3 / 04.12.2019 г., постановено на основание чл. 54ж, ал.1 КСО във вр. С чл.10 от КСО и Разпореждане № 213-00-1606-4 / 04.12.2019 г., постановено на основание чл. 114, ал.3 и във връзка с чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО, издадени от длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО.

Решението се оспорва като неправилно и незаконосъобразно и се иска отмяната му, както и отмяната на потвърдените с него разпореждания.Твърди се неправилно приложение на чл.114 ал.2 т.2 от КСО, доколкото към момента на получаване на паричното обезщетение, нормата е имала друга редакция (в сила до 01.01.2017г.), съобразно която добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване, че нормата като материалноправна няма обратно действие, поради което в случая добросъвестно полученото плащане не подлежи на връщане, тъй като липсват и предвидените в действащата до 01.01.2017г. редакция изключения. Поддържа се законосъобразно отпускане на парично обезщетение за безработица, с оглед на подадени данни по чл.5 ал.4 от КСО за жалбоподателя,

валидно възникнало трудово правоотношение, като се оспорва извода за липса на осъществявана стопанска дейност от осигурителя [фирма]. Претендират се разноски. В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован не се явява, представлява се от адв.Ч., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Формулира доказателствени искания по чл.192 от ГПК, представя писмени доказателства и списък на разноските

Ответникът по жалбата - Директор ТП на Н. - С. град се представлява от юрисконсулт Б., която оспорва жалбата като неоснователна. Представя писмени доказателства. Излага аргументи за законосъобразност на оспорения акт. Претендира юрисконсулско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение..

Административен съд – София град, като предвид становищата на страните и на основание чл. 168, ал. 1 от АПК въз основа на събраните по делото доказателства провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намира следното:

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ–С. град, поради което е процесуално допустима.

Установява се от фактическа страна, че със заявление от 16.03.2015 г. жалбоподателят е поискал отпускане на парично обезщетение за безработица (ПОБ), на основание чл. 54а от КСО, като е представил заповед № 69/16.02.2015 г. за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 16.02.2015 г., на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 от КТ, издадена от осигурителя [фирма], както и др. изискуеми документи

С разпореждане № 213-00-1605-1 от 20 .37.2015 г., на основание чл. 54ж, ал.1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица от 16.03.2015 г. до 24.11.2015 г. в размер на 9,21 лв. дневно.

По повод извършване на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ - С. град, предвид подадените от [фирма] данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход, е била назначена проверка по разходите на ДОО на осигурителя, за периода от 01.11.2014г. до 24.07.2019 г. Резултатите от проверката са обективирани в Констативен протокол № КВ-5-21-00597604/24.07.2019 г. на контролен орган при ТП на НОИ - С. град.

Установено е при проверката, че [фирма], ЕИК[ЕИК], е регистрирано на 21.03.2011 г. , като в ТР на 04.11.2014 г. е вписано преобразуване на дружеството в Е. с едноличен собственик и управител В. Атанасовски. По партидата на дружеството в ТР - обявени актове от 04.11.2014 г. до момента на проверката, е констатирано, че няма подавани годишни финансови отчети за извършена дейност. За периода от 01.01.2014 г. до 24.07.2019 г. от дружеството са били подадени уведомления за сключени трудови договори за общо 94 лица. Не е установен контакт с управителя на дружеството, като е установено по данни на МВР, че управителят В. Атанасовски е напуснал страната на 14.11.2014г. и не се е завръщал. При проверката не е предоставена първична счетоводна и разплащателна документация на дружеството.

От уведомително писмо вх. № 1042-21- 44#9/18.07.2019 г. от ТД на НАП -С., за

[фирма] е посочено, че няма данни за подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО за периода от 2014 г. до 2018 г., няма данни за регистриран касов апарат с фискална памет /ЕКАФП/, няма данни за регистрирани търговски обекти. Уведомленията по чл. 62, ал. 5 от КТ са подавани по електронен път с КЕП, с титуляр подписа [фирма] - В. Атанасовски.

При тези данни от проверката, е прието, че липсват данни за извършвана търговска дейност от дружеството, съответно трудова дейност от лицата, за които са подавани данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, като контролните органи са приели за установено, че не е възникнало основание за осигуряване по смисъла на чл.10 от КСО. Предприети са действия от НОИ за служебно заличаване на данните по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (отм.). Подадените от дружество [фирма] ЕИК[ЕИК], данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от месец 11.2014г. до месец 03.2019 г. вкл., са заличени.

Въз основа на изложеното, административния орган е приел, че жалбоподателят не е бил осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО по правоотношението с [фирма], за периода от 01.11.2014 г. до 31.01.2015 г. вкл., като данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, послужили при преценката по правото на ПОБ през 2015 г., са заличени.

От ръководителя на контрола по разходите на ДОО са издадени три броя разпореждания:

1. Разпореждане № 213-00-1605-2 от 02.12.2019 г., с което, на основание чл. 54ж, ал.2, т.1 от КСО, е отменено разпореждане № 212-00-1605-1/16.03.2015 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ЛОБ/ по чл. 54а от КСО. Като мотив за отмяната е посочено, че “Преценката на правото, периода и размера на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ е извършена въз основа на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО чрез [фирма], за периода от 26.02.2013г. до 15.03.2015г.г. вкл. При извършена проверка от компетентните контролни органи на НАП и НОИ на [фирма], приключила с констативен протокол № КВ-5-21- 00597604/24.07.2019 г., по безспорен начин е установено, че от м. 11.2014 г. до м. 03.2019 г. дружеството не е извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. С оглед цитираните нормативни разпоредби и резултатите от извършените проверки на [фирма], данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за П. в периода от 01.11.2014 г. до 15.03.2015 г. са заличени. Жалбоподателят не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО. На основание на новите данни по смисъла на чл. 114, ап. 2, т. 2 от КСО, на лицето неоснователно е изплатено ПОБ за периода от 16.03.2015 г. до 24.11.2015 г. вкл“;

2. Разпореждане № 213-00-1605-3 от 04.12.2019 г., с което, на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 10 от КСО, е отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО, с мотиви: “Преценката на правото, периода и размера на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ е извършена въз основа на данните, подадени по

реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО чрез [фирма], за периода от 26.02.2013 г. до 15.03.2015 г. вкл. При извършена проверка от компетентните контролни органи на НАП и НОИ на "МАЙ КУРИЕР" Е., приключила с констативен протокол № KB-5-21-00597604/24.07.2019 г., по безспорен начин е установено, че от м. 11.2014 г. до м. 03.2019 г. дружеството не е извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. С оглед цитираните нормативни разпоредби и резултатите от извършените проверки на "МАЙ КУРИЕР" Е., данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за П. в периода от 26.02.2013 г. до 15.03.2015 г. са заличени. П. не е осигурено лице по смисъла на чл.10 от КСО и не отговаря на изискванията на чл.54а от КСО. На основание данните по чл.114, ал.2, т.2 от КСО, на лицето неоснователно е изплатено ПОБ за периода от 16.03.2015г. до 24.11.2015г. вкл."

3. Разпореждане № 213-00-1605-4 от 04.12.2019 г., с което, на основание чл. 114, ал. 3 и във връзка с чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, е разпредено жалбоподателят да възстанови добросъвестно получено ПОБ в размер на 1639,38 лв., с мотиви: "Преценката на правото, периода и размера на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ е извършена въз основа на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО чрез "МАЙ КУРИЕР" Е. ЕИК[ЕИК] за периода от 26.02.2013г. до 15.03.2015г.

След обжалване на разпорежданията по административен ред, в срока по чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на ТП-НОИ С.-град е издал решение № 1040-21-128 от 11.02.2020г., с което е отхвърлил жалбата, като неоснователна.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства материалите от административната преписка, както и допълнителни писмени такива, представени от страните. От съдържанието на писмо изх.№ 10-44-00-2853/11.08.2020г. но ТД на НАП С., офис Център се установява, че в информационната система на НАП има данни за подадени дневници за покупки и продажби по ЗДДС на [фирма] за периода м.02 до м.12 вкл.2013г., за периода м.01-м.12 вкл. 2014г., за периода м.01-м.06.2015г. В писмото е посочено че по отношение на дружеството няма извършени ревизионни производства, както и че в досието на същото не са открити справки за извършените куриерски доставки на дружеството.

От съдържанието на приетите като доказателство дневници за покупки и продажби по ЗДДС се установява, че за относимите данъчни периоди дружеството е декларирало в дневниците за покупки гориво, консумативи, ел.енергия, счетоводни услуги и др., а в дневниците за продажби са декларирани изключително и само куриерски услуги с различни контрагенти и на различна стойност.

От съдържанието на писмо № 433-200/17.11.2020г. на МВР-СДВР-Отдел Пътна полиция (л.316 -317) се установява, че на ЮЛ [фирма] са регистрирани 12 бр. МПС – леки и товарни автомобили, като на 10 от автомобилите дружеството е собственик и към момента на изготвяне на писмото.

В съдебното производство, с протоколно определение от 17.11.2020г.бе открито производство по оспорване на трудова книжка на П. А. П., в частта ѝ относно удостоверяване продължителността на трудовия стаж в дружество [фирма] и на Заповед за прекратяване на трудовото правоотношение № 69/16.02.2015 г.

Във вр. с производството по чл.193 от ГПК, по искане на ответника съдът допусна

изслушване на съдебно-графологична експертиза на подписите, положени на стр.18 в Трудова книжка № 437 547 на жалбоподателя П., в областта на удостоверяването на трудовия стаж в [фирма] с въпрос дали същите са изписани от управителя на дружеството В. Атанасовски, както и с въпрос дали подписа, положен за работодател в Заповед № 69/16.02.2015г. за прекратяване на трудовото правоотношение с жалбоподателя е изписан от В. Атанасовски. Заключение на експертната установява, че поради негодност на обекта за сравнително идентификационно изследване, отговор на първия въпрос не може да се даде. Експерта пояснява в о.з. на 11.05.2021г., че подписите, положени в трудовата книжка са опростени като строеж, че всеки човек би могъл да ги положи, същите не съдържат достатъчно признаци да бъдат изследвани, поради което и заключението е, че не са годни за изследване. По отношение на подписа, положен за работодател в Заповед № 69/16.02.2015г. за прекратяване на трудовото правоотношение с жалбоподателя, експертната сочи, че не може да отговори дали същият е изписан от В. Атанасовски, поради абсолютна графическа несъпоставимост между обекта на изследване и сравнителните образци.

С оглед на изложеното, съдът намира че оспорването на документите от ответника е недоказано, както по отношение на оспорването на подписите на стр.18 от трудовата книжка на жалбоподателя, на жалбоподателя, така и по отношение на оспорването на подписа, положен за работодател в Заповед № 69/16.03.2015г.

При горните фактически констатации, настоящият състав на Административен съд – София град прави следните правни изводи:

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО е решението на ръководителя на ТП-НОИ С.-град. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, видно от представените от ответника доказателства за компетентност на органа, издал оспореното решение и потвърдените с него разпореждания (л.94-98). При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. При издаването му са спазени административнопроизводствените правила.

Посочените 3 разпореждания издадени от ръководител на осигуряване за безработица ТП на НОИ –С. град на НОИ са издадени въз основа на извършения последващ контрол по разходите по ДОО, при който е установено, че жалбоподателят не е имал качеството на осигурено лице. Обжалвани са по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. От обстоятелствената част недвусмислено се изяснява, че контролиращият административен орган споделя извода на издателя на административния акт за наличие на предпоставките по 114, ал. 2, т. 2 от КСО, чл.54ж, ал.1 от КСО и чл.54ж, ал.2, т.1 от КСО. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му.

Директорът на ТП–НОИ-С. град правилно е приел, че разпорежданията предмет на контрол са издадени от компетентен административен орган. Разпорежданията са обективирани в изискуемата писмена форма и съответстват на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК за съдържание и реквизити.

Спорно в настоящото производство е обстоятелството дали жалбоподателят е бил

осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т.3 от Допълнителните разпоредби на КСО и отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО, при приетото от административния орган, че дружеството работодател не е осъществявало стопанска/търговска дейност.

Съгласно чл.10, ал.1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 от КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски.

Нормата на §1, т.3 от ДР на КСО определя като „осигурено лице“ физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Поради това за определянето на едно лице за осигурено и с право на парични обезщетения и помощи, предвидени в кодекса е необходимо по отношение на него да са налице едновременно следните условия: да извършва трудова дейност, която е основание за осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО и да са внесени или дължими осигурителни вноски върху възнаграждение.

Съгласно текста на чл.54а, ал.1 от КСО, за да бъде налице правото на обезщетение на жалбоподателя е необходимо да бъдат налице кумулативно следните предпоставки – лицето да има внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването; да има регистрация като безработно в Агенцията по заетостта; да не е придобило право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Р България или пенсия за старост в друга държава, да не получава пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл.68а или професионална пенсия по чл.168 от КСО и да не упражнява трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл.114а, ал.1 от КТ.

Съдът приема, че към момента на настъпване на осигурителния риск е било налице валидно възникнало трудово правоотношение за жалбоподателя с “МАЙ КУРИЕР” Е.. Това е така, защото противно на изложеното в решението на директора на ТП на НОИ С. град и в мотивите за издаване на потвърдените с него разпореждания, в съдебното производство представените доказателства (дневници за покупки и продажби за периода м.02.2013г. - до м.06.2015г. вкл., информация за притежавани от дружеството МПС) установяват безспорно и категорично осъществявана от дружеството работодател на жалбоподателя стопанска / търговска дейност. Неопроверганата достоверност на вписванията в трудовата книжка на жалбоподателя и представените доказателства в производството пред административния орган установяват валидно

трудова правоотношение, както и наличието на осигурително правоотношение и произтичащите от него права на обезщетение. Съдът формира извод за реално осъществявана трудова дейност като куриер от жалбоподателя в [фирма] позовавайки се на информацията в дневниците за покупки на дружеството, установяваща наличието на основно на такива за гориво, както и притежавани МПС, които безспорно за необходими за осъществяването на куриерска дейност. От друга страна дневниците за продажби на дружеството работодател за същия период от време съдържат деклариращи данни за предоставени преобладаващо куриерски услуги на различни контрагенти, които факти не могат да се игнорират и да се опровергае произтичащия от тях извод за реално функциониращо търговско дружество, с предмет на дейност и куриерски услуги, респ. и за престоираната от жалбоподателя трудова дейност като куриер в същото дружество. Достоверността на информацията в дневниците за покупки и продажби и на тази от СДВР Отдел Пътна полиция, не се опровергава от липсата на подадени ГДД по чл.92 от ЗКПО от дружеството за периода 2014-2018г. Неподаването на ГДД по чл.92 от ЗКПО в конкретния случай не представлява законово основание да се приеме, че дружеството не е осъществило доставките да куриерски услуги, отразени в дневниците му за продажби за вече посочения период от време, надхвърлящ периода от време на осъществяване на трудова дейност в същото дружество от жалбоподателя.

По отношение на [фирма] не е провеждано ревизионно производство, видно от информацията от ТД на НАП, което да установи нереалност на доставките, отразени в дневниците за покупки и продажби, нито от страна на ответника са ангажирани други доказателства, установяващи неосъществяването на дейност от дружеството работодател на П., която да изисква наемането на лице на трудов договор.

Липсата на касов апарат с фискална памет, регистриран на името на дружеството, също не е доказателство, което безспорно да установява липсата на осъществявана търговска дейност. Търговска дейност може да се осъществява и без регистрирането на продажбите с касов апарат и издаването на фискален бон, в случай че плащанията се осъществяват по банков път, по аргумент от нормата на чл.118 ал.3 от ЗДДС, съгласно която фискалният и системният бон са хартиени документи, регистриращи продажба/доставка на стока или услуга в търговски обект, по която се плаща в **брой, с чек, с ваучер, с банкова кредитна или дебитна карта или с други заместващи парите платежни средства**, издадени от въведено в експлоатация фискално устройство от одобрен тип или от одобрена интегрирана автоматизирана система за управление

на търговската дейност.

С оглед на изложеното съдът намира, че не е доказана липса на осъществяване на търговска дейност от дружеството-работодател респ. И липсата на упражнявана от жалбоподателя трудова дейност, за която за него са били внесени или дължими осигурителни вноски.

Поради това са налице елементите от фактически състав за определяне на правото на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО, като административният орган не е взел предвид и не е съобразил всички относими факти по спора при преценка правото на жалбоподателя на парично обезщетение за безработица и незаконосъобразно потвърдил оспореното разпореждане № 213-00-1605-2 от 02.12.2019 г., с което, на основание чл. 54ж, ал.2, т.1 от КСО, е отменено разпореждане № 212-00-1605- 1/16.03.2015 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ЛОБ/ по чл. 54а от КСО.

Съдът намира за основателни доводите в жалбата за неправилно приложение на разпоредбата на чл. 114, ал. 2, т.2 от КСО, доколкото същата е в сила от 01.01.2017г. /обн.ДВ, бр.98/2016 г./. За периода, за който на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица - от 16.03.2015 г. до 24.11.2015 г. разпоредбата на чл. 114, ал. 2 от КСО в редакцията обн. В ДВ, бр. 99 от 2012 г., в сила от 01.01.2013 г. сочи, че добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на връщане от осигурените лица с изключение на случаите по [чл. 40, ал. 7, чл. 42, ал. 2, чл. 54е](#) и при прилагане разпоредбите на международни договори, по които страна е Република България, в които случаи възстановяването им е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, които хипотези на изключение не са налице в настоящия случай. Разпоредбата на чл.114 ал.2 т.2 от КСО (в сила от 01.01.2017г.) действа занапред, след като изрично в КСО не е предвидено, че тя следва да се прилага ретроактивно, т.е. да урежда правоотношения, настъпили преди приемането ѝ. Тълкуването на нормата е ограничително, след като същата въвежда парично задължение и не е налице празнота, която да се запълни от органите на НОИ или съда.

Ангажираните от жалбоподателя доказателства в хода на съдебното производство, свързани с извършваната от него трудова дейност при осигурител [фирма], съобразно разпределението на доказателствената тежест, оборват изводите на контролните органи, че не е осъществявал трудова дейност при въпросния осигурител, съответно, че за него не е възникнало задължение за осигуряване, че не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 КСО и § 1, ал. 1, т. 3 ДР на КСО и че липсват основания за възстановяване на получената сума за обезщетение за безработица.

Затова настоящият състав намира, че административните актове, предмет на съдебен контрол, са издадени при липсата на посочените в закона материални предпоставки и в несъответствие с относимите правни норми, като с обжалваното решение неправилно са потвърдени горепосочените разпореждания на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО и длъжностно лице по чл.114, ал.2 от КСО..

При този изход от спора е основателна претенцията за разноски от страна на жалбоподателя за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., както и 10 лв. за държавна такса. Претенцията за разноски в размер на 64 лв. за удостоверения и документи следва да се уважи частично – в размер на 5 лв., доколкото само за заплащането на тази сума за издаване на удостоверение са налични доказателства за заплащането ѝ в делото (л.302). С оглед проведените 5 открити съдебни заседания по делото с участието на пълномощника на жалбоподателя и процесуалната активност от страна на същия в съдебното производство по представяне на писмени доказателства, съдът намира възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение за абсолютно неоснователно.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. А. П., подадена чрез пълномощник – адв.А. Т. от САК, срещу Решение № 1040-21-128/11.02.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което са потвърдени Разпореждане № 213-00-1605-32/02.12.2019 г., постановено на основание чл. 54ж, ал.2, т. 1 КСО, Разпореждане № 213-00-1605-3 / 04.12.2019 г., постановено на основание чл. 54ж, ал.1 КСО във вр. С чл.10 от КСО и Разпореждане № 213-00-1606-4 / 04.12.2019 г., постановено на основание чл. 114, ал.3 и във връзка с чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО, издадени от длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО.

ОСЪЖДА ТП на НОИ-С. -град да заплати П. А. П., ЕГН [ЕГН], направените в производството разноски в размер на 415 лв. Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ:

